

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. Ď.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2017, č. j. 3180/DS/2017,
JID: 118759/2017/KUUK/Koe,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2017, č. j. 3180/DS/2017, JID: 118759/2017/KUUK/Koe, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„magistrát“), ze dne 19. 5. 2017, č. j. MgMT-SČ 106922/PŘ/3510/2016/Ti, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 15. 7. 2016 v 14.43 hodin na silnici v Oldřichově u domu čp. „X“ při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Hyundai Tucson registrační značky „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCam naměřena rychlost jízdy 67 km/h, po odečtení tolerance rychloměru $\pm 3 \%$ tedy 64 km/h. Svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že uložená pokuta je nezákonná, jelikož žalovaný nezhodnotil zákonná kritéria dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Toliko se omezil na hodnocení přestupkové minulosti žalobce, z níž není zřejmé, zda byla hodnocena jako přitěžující či polehčující okolnost, přičemž záznamy starší tří let před spácháním přestupku, neměly být hodnoceny vůbec. Vytýkal žalovanému, že nepřihlédl k délce řízení o přestupku a nepopsal svoji dosavadní rozhodovací praxi v obdobných případech. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, ze dne 28. 11. 2011, č. j. 11 Kse 21/2009-84, a ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541. Konstatoval, že odůvodnění výměry pokuty je nepřezkoumatelné, neboť nebylo odůvodněno, proč by právě pokuta ve výši 2 000 Kč měla být adekvátní. Zároveň je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož nebylo přihlédnuto k tomu, že přestupkem nebyla způsobena žádná újma, a rovněž pokuta ve výši 2 000 Kč nebyla uložena při spodní hranici zákonné sazby, ale v její polovině.
3. Dále žalobce uvedl, že při silniční kontrole si všiml, že na rychloměru byla pouze jedna úřední značka, přičemž s odkazem na § 7 odst. 2 písm. d) vyhlášky 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) konstatoval, že pokud je z měřidla odstraněna nebo znehodnocena jediná úřední značka, ověření daného měřidla zanikne. Výstup z použitého rychloměru je tudíž v předmětné věci jako důkaz nepoužitelný. Nesouhlasil s hodnocením, že s velkým časovým odstupem je již zbytečné provádět ohledání rychloměru, jelikož v případě, že by bylo zjištěno, že je na něm pouze jedna úřední značka, bylo by nutné ve světle zásady *in dubio pro reo* předpokládat, že značky byly z rychloměru odstraněny před změřením žalobce.
4. Deklaroval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nikterak rozumně neodůvodnil, proč odvolací námítka žalobce shledal obstrukčními.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalobce uvedl, že žalovaný se nevypořádal s jeho důkazním návrhem na provedení návodu k obsluze rychloměru, v čemž spatřoval opomenutý důkaz. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58.
6. Namítal, že záměrný kříž rychloměru byl z části mimo obraz vozidla a měření je tudíž neplatné. Dodal, že pozice záměrného kříže na výstupu z rychloměru nemusí odpovídat pozici, v níž byl v průběhu měření. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-31.
7. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobce spatřoval v úvaze, která se týkala fungování rychloměru, aniž by byl k této otázce proveden jediný důkaz, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50, a ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nesprávný považoval žalobce postup odečtu 3 km/h od naměřené rychlosti, jelikož tento postup nevyplývá z žádného provedeného důkazu.
8. Žalobce nesouhlasil s úvahou, že by proškolení obsluhy rychloměru zaručovalo, že měření rychlosti bylo provedeno správně a ověřeným rychloměrem, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015-37. Dodal, že správním orgánům se nepodařilo odstranit pochybnosti, zda bylo měření rychlosti provedeno platným způsobem, čímž porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
9. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nebyla odstraněna pochybnost, že měření rychlosti proběhlo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, jelikož společnost, která rychloměr obci Košťany prodala, participovala na měření rychlosti nepřipustným způsobem.
10. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož z něj není zřejmé, jaké znění zákonů bylo aplikováno.
11. Sdělil, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, když nebyla hodnocena možnost uplatnění zásady retroaktivity *in mitius* s ohledem na skutečnost, že v mezidobí nabyt účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29, a ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27.
12. Dále žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost ve skutečnosti, že magistrát neprokázal splnění podmínek měření rychlosti – zda obecní policie měřila rychlost v součinnosti s Policií České republiky a na úseku určeném Policií České republiky. Doplnil, že měření rychlosti proběhlo v úseku (jízdním směru), který nebyl k měření Policií České republiky určen. Zrovna tak nebylo prokázáno, zda Městská policie Košťany prováděla měření v cizí obci oprávněně na základě veřejnoprávní smlouvy. Konstatoval, že nebylo ani zkoumáno, zda byl měřený úsek označen dopravními značkami měření rychlosti a konec měření rychlosti. Podotkl, že pouze v případě, že řidiči vědí, že se jedná o měřený úsek komunikace, dojde Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k naplnění účelu měření rychlosti vozidel ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Na podporu svého tvrzení poukázal na náleze Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Doplnil, že jelikož nebyly prokázány výše namítané podmínky měření rychlosti, byl důkaz o naměřené rychlosti pořízení nezákonně.

13. Žalobce uvedl, že pro skryté měření rychlosti nemá obecní policie v zákoně zmocnění a jedná se tudíž o překročení pravomocí a nezákonně získaný důkaz, který je nepoužitelný. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009-123, a na náleze Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 1221/16.
14. Namítal, že měření rychlosti pomocí laserového rychloměru mohlo být ovlivněno v jeho neprospěch tzv. „slip effectem“, přičemž popsal mechanismus fungování laserového rychloměru. Navrhoval, aby soud v tomto ohledu provedl důkaz znaleckým posudkem nebo vyšetřovacím pokusem a zároveň, aby provedl jako důkazy internetové dokumenty společností BBC a Daily Mail.
15. Žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a nezákonné, jelikož neobsahovalo závěr, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou.
16. Dále žalobce sdělil, že dotčený přestupek byl prekludován, jelikož byl údajně spáchán dne 15. 7. 2016 a dle § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, jej bylo možné projednat do jednoho roku od jeho spáchání, tedy do 15. 7. 2017. Dle výkladu zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“), nabytí účinnosti § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, jež přerušoval běh lhůty pro projednání přestupku mj. zahájením řízení o přestupku či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl uznán vinným, dne 1. 10. 2016. Současně se dotčené ustanovení o přerušení řízení aplikovalo pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti dotčeného ustanovení, tedy po 1. 10. 2016. Na údajný přestupek žalobce spáchaný dne 15. 7. 2016 se tudíž ustanovení o přerušení řízení nevztahovalo a dotčený přestupek byl prekludován dnem 15. 7. 2017, přičemž napadené rozhodnutí je ze dne 21. 7. 2017. K tomuto závěru dospěl výkladem čl. XXVI, čl. II odst. 3 a čl. I bod 6 zákona č. 204/2015 Sb.
17. Konstatoval, že z výroku není dostatečně zřejmé místo, kde mělo k přestupku dojít, jelikož v Česku se nacházejí dva Oldřichovy a oba mají budovu s č. p. „X“. Dále sdělil, že správní orgán překročil svoji pravomoc, když výrokem určil, že pokuta má být uhrazena na účet správního orgánu a nemůže být uhrazena jiným způsobem ve smyslu § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.
18. Závěrem žalobce namítl, že výrok neobsahuje aplikovaná zákonná ustanovení § 12 odst. 1 a § 13 zákona o přestupcích.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům především uvedl, že při stanovení druhu a výše sankce bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem uvedeným ve spisovém materiálu i k dřívějším záznamům přestupků v kartě řidiče žalobce a ke skutečnosti, že jednáním žalobce nevznikla újma na majetku či zdraví dalších osob. Deklaroval, že měření rychlosti proběhlo za použití rychloměru, který byl ověřen a certifikován do dne 31. 3. 2017. Žalovaný konstatoval, že ohledání rychloměru, zda byl označen úřední značkou, nešlo s osmiměsíčním odstupem provést relevantním způsobem. Uvedl, že důkaz návodem k obsluze rychloměru nebylo nutné provést, jelikož byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále konstatoval, že měření rychlosti provedl proškolený strážník, záměrný kříž rychloměru byl přesně na spodní hranici měřeného vozidla a v případě, že by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek chybné naměření rychlosti, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Uvedl, že smluvní vztah mezi ATS-TELECOM Praha a. s. a obcí Košťany není pro posouzení daného přestupku podstatný, jelikož měření rychlosti prováděla Městská policie Košťany na základě povolení Policie České republiky na vymezeném území. Žalovaný konstatoval, že uplatněná odchylka odečtu 3 km/h ve prospěch žalobce byla magistrátem řádně odůvodněna s odkazem na informace od Ministerstva dopravy. Doplnil, že námitky žalobce jsou vedeny snahou zdržet řízení o přestupku, neboť daným přestupkem žalobce dosáhl dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidičů. Žalovaný deklaroval, že značení časové verze zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ je běžnou praxí, přičemž se vždy jedná o poslední platnou verzi zákona, která platila v době spáchání přestupku. Dále podotkl, že součinnost Městské policie Košťany s Policií České republiky, dopravní inspektorát Teplice, vyplývá z jejího přípisu o určení míst k měření rychlosti, kde je uvedeno, že Městská policie Košťany má povinnost ohlašovat Policii České republiky, dopravní inspektorát Teplice, místo a čas prováděného měření rychlosti. Sdělil, že měření rychlosti proběhlo v obci Oldřichov, přičemž Městská policie Košťany měla v daném úseku povoleno provádět měření rychlosti od Policie České republiky, dopravní inspektorát Teplice. Konstatoval, že měřený úsek je z hlediska chodců a cyklistů velice frekventovaný, zvláště pak letních měsících, a tudíž měření rychlosti naplňovalo zákonný účel zvyšování bezpečnosti. Zdůraznil, že řidič by měl nejvyšší dovolenou rychlost dodržovat vždy a nejen v případě, kdy je prováděno měření rychlosti. Žalovaný prohlásil provedení navrhovaných důkazů dokumenty BBC a Daily Mail za irelevantní. Deklaroval, že magistrát vyhověl požadavku zákona, když uvedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. Žalovaný konstatoval, že dle jeho aplikace zákona č. 204/2015 Sb. byl dnem 13. 2. 2017 přerušen běh lhůty pro projednání přestupku doručením příkazu. Sdělil, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že se v daném případě jednalo o obec Jeníkov, část obce Oldřichov v okrese Teplice, přičemž v okrese Teplice je pouze jedna obec Oldřichov. Doplnil, že obec Jeníkov pověřila Městskou policií Košťany k výkonu pravomoci na svém území. Deklaroval, že je běžnou praxí v rozhodnutí uvádět jen číslo účtu, přičemž pokutu je možné zaplatit i na pokladně. Závěrem zrekapituloval průběh správního řízení a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Ústní jednání soudu

20. Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení. Výslovně uvedl, že námitku týkající se otázky použitých právních předpisů a námitku týkající se prekluze bere zpět s ohledem na vývoj soudní judikatury.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Právní zástupce žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem nadále setrval na svém písemném vyjádření k žalobě a navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
23. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 9. 2016 bylo magistrátu Městskou policií Košťany doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 15. 7. 2016 ve 14:43 hodin na silnici v Oldřichově u domu č. p. „X“ tím, že při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Hyundai Tucson, r. z. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, kdy mu na úseku v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, byla naměřena rychlost 67 km/h (po odečtení průměrné odchylky 64 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně výstupu z rychloměru výrobního čísla TC001796, osvědčení strážníka Bc. V. Ř. o proškolení k užívání rychloměru LTI 20/20 TruCAM, ověřovací list k rychloměru výrobního čísla TC001796 a zmocnění obce Jeníkov pro strážníka Městské policie Košťany V. L. k výkonu pravomoci na jejím území. Součástí správního spisu je i listina vydaná Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Územní odbor Teplice, Dopravní inspektorát, s určením míst k měření rychlosti Městskou policií Košťany. Mezi vymezenými místy k měření rychlosti vozidel jsou i komunikace v obci Jeníkov část obce Oldřichov.
25. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát rozhodl příkazem ze dne 2. 2. 2017, proti němuž podal žalobce odpor, zmocněnec žalobce nahlédl dne 22. 3. 2017 do spisu, dále dne 24. 3. 2017 podal zmocněnec žalobce vyjádření ve věci a zároveň byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 29. 3. 2017, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili. Magistrát dne 19. 5. 2017 vydal prvostupňové rozhodnutí. Dne 16. 6. 2017 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním dne 25. 7. 2017, načež dne 21. 7. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
26. Dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Dle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
28. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
29. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
30. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
31. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
32. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
33. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí a nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost především v neodůvodnění výše pokuty, v nepřihlédnutí ke skutečnosti, že přestupkovým jednáním nebyla způsobena újma, dále v odůvodnění, že pokuta byla uložena při spodní hranici zákonné sazby, v tom, že žalovaný neodůvodnil, proč shledal odvolací námitky obstrukčními. Rovněž spatřoval nepřezkoumatelnost v úvahách o fungování rychloměru bez provedení relevantních důkazů, v neodůvodnění odečtu odchylky měření rychlosti, v neodstranění pochybností o participaci společnosti, která předmětné rychloměry prodala, na měření rychlosti, dále ve skutečnosti, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jaké znění zákonů bylo aplikováno, zda bylo měření rychlosti provedeno v součinnosti s Policií České republiky a na jím vymezeném území a ve skutečnosti, že nebyla dostatečně specifikována forma zavinění – nedbalosti.
35. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť magistrát se v prvostupňovém rozhodnutí ke stanovení výše u druhu sankce vyjádřil na str. 5, ačkoliv se jednalo o vyjádření velice strohé a soud by si dovedl představit odůvodnění rozsáhlejší a propracovanější, přičemž toto obecné odůvodnění zahrnovalo i přihlédnutí ke skutečnosti, že přestupkovým jednáním nebyla způsobena žádná újma. Chybné tvrzení, že pokuta byla stanovena při spodní hranici zákonné sazby, ačkoliv byla uložena v polovině spodní a horní hranice pokuty, nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K obstrukční povaze odvolacích námitek se žalovaný vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl: *„Jinak lze tuto část vyjádření označit pouze jako další pokus o obstrukci a komplikování projednání přestupku.“*, přičemž toto vyjádření je třeba číst v kontextu vypořádání dalších odvolacích námitek, z nichž je patrné, proč žalovaný považoval jednotlivé odvolací námitky za obstrukční.
36. K namítané nepřezkoumatelnosti úvah žalovaného o fungování rychloměru bez provedení relevantních důkazů soud konstatuje, že nesouhlas žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí, protože ze samotné dikce dané námitek je patrné, že se jedná o nesouhlas žalobce s daným odůvodněním, což implicitně vylučuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí. K odečtu odchylky naměřené rychlosti nebylo třeba, aby se správní orgány kterak vyjadřovaly, neboť tento výpočet je jednou z fází procesu měření rychlosti, který provedl proškolený strážník, jak je patrné z údajů uvedených na výstupu z rychloměru, kde je uvedena i rychlost právě po odečtu odchylky měření.
37. Dále soud k námitce žalobce sděluje, že žalovaný se k participaci společnosti ATS-TELECOM PRAHA a. s. na měření rychlosti obsáhle vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. sdělil, že uvedená společnost byla toliko uvedena jako zákazník na ověřovacím listu k rychloměru, protože napadené rozhodnutí není ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud na tomto místě opakuje, že nesouhlas žalobce s daným odůvodněním není možné zaměňovat s nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

38. Rovněž soud k námitce žalobce podotýká, že ačkoliv prvostupňové ani napadené rozhodnutí se výslovně nevypořádává s tím, zda Městská policie Košťany měřila rychlost na úseku vymezeném Policií České republiky v souladu s § 79a zákona o silničním provozu a v její součinnosti, je z výše uvedeného obsahu správního spisu zřejmé, že měření probíhalo v místě vymezeném Policií České republiky v obci Jeníkov – část obce Oldřichov. Ke skutečnosti, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, jehož závěry jsou rovněž aplikovatelné na rozhodnutí vydaná správními orgány. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí taktéž nezpůsobuje uvedení formy zavinění toliko jako nedbalostní, které postačuje pro posouzení naplnění zákonné podmínky formy zavinění přestupku v souladu s § 4 a § 77 zákona o přestupcích, aniž by muselo být specifikováno, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou.
39. Při vypořádávání námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou žalobce, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Magistrát i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. Byť v příslušných částech svých rozhodnutí magistrát i žalovaný výslovně nezmínili stěžovatelem navržený důkaz návodem k obsluze rychloměru, je z kontextu zcela zřejmé, proč považovali provedení požadovaného důkazu za nadbytečné. Nejedná se tedy o tzv. opomenutý důkaz. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.
40. K námitce týkající se určování výše druhu a výměry sankce soud uvádí, že ačkoliv se magistrát a žalovaný výslovně nevyjádřili ke všem demonstrativně vymezeným kritériím uvedeným v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, z kontextu odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu je zřejmé, že požadovaná kritéria byla zjištěna a při určování výše a druhu sankce byla náležitě brána v úvahu. Způsob spáchání přestupku – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci – je zcela zřejmý, ke skutečnosti, že přestupkem nebyla způsobena újma na zdraví a majetku, se žalovaný výslovně vyjádřil na str. 3 napadeného rozhodnutí, míra zavinění žalobce je vyjádřena ve výroku prvostupňového rozhodnutí, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, jsou vyjádřeny naskrz odůvodněním jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí, a k osobě pachatele se vyjádřil magistrát, když zhodnotil jeho přestupkovou minulost slovy „*že jmenovaný má v kartě řidiče již šest záznamů o porušení zákona*“, přičemž je z citované části patrné, že hodnocení minulosti žalobce bylo v jeho neprospěch. Soud rovněž sděluje, že v daném případě je třeba rozlišovat mezi hodnocením spáchaných přestupků žalobcem, kdy je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

analogicky aplikovat zásady trestního práva pro zahazení odsouzení, jak správně namítal žalobce, a hodnocením osoby žalobce, jeho sklonů porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích apod. V druhém případě je možné přihlídnout i k přestupkům jinak zahazeným dle zásad trestního práva, jako tomu bylo i v nyní posuzované věci, srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49. Žalobci se touto námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.

41. Dle § 6 odst. 1 vyhlášky ověření stanoveného měřidla se potvrdí opatřením stanoveného měřidla úřední značkou na místech určených v certifikátu stanoveného měřidla nebo vydáním ověřovacího listu.
42. Dále se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že měření provedené rychloměrem je jako důkaz nepoužitelné, neboť si žalobce pamatuje, že na daném rychloměru byla pouze jediná úřední značka, což způsobilo zánik ověření daného měřidla ve smyslu § 7 odst. 2 písm. d) vyhlášky. V tomto směru je třeba uvést, že citovaná vyhláška obsahuje rovněž § 6 odst. 1, který stanovuje, že ověření rychloměru je potvrzeno buď úřední značkou, či alternativně vydáním ověřovacího listu. Součástí správního spisu je i ověřovací list k použitému rychloměru, čímž jsou vyvráceny jakékoliv pochyby o jeho ověření, tudíž je zkoumání úředních značek na daném rychloměru v této věci irrelevantní. Ověřovacím listem pak bylo v rámci ústního jednání konaného dne 29. 3. 2017 provedeno dokazování, jak je zachyceno v protokolu z tohoto ústního jednání. Námitka opomenutého důkazu v tomto směru je tedy rovněž zcela nedůvodná. V této souvislosti se soud neztotožňuje rovněž s žalobním bodem, který se týkal polohy záměrného kříže na výstupu z rychloměru. Z fotografie na výstupu z rychloměru je zřetelně rozpoznatelné, že střed záměrného kříže překrývá spodní část vozu a není žádných pochyb o tom, že by se nacházel mimo obraz měřeného vozu. V tomto ohledu je bezpředmětná žalobcová hypotetická úvaha, že v době měření rychlosti mohl být záměrný kříž rychloměru mimo měřený vůz. Rovněž je irrelevantní čistě teoretická námitka žalobce, že skutečnost, že strážník byl k měření rychlosti proškolen, nezaručuje, že měření rychlosti bylo provedeno správně. Soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou by se mu podařilo měření rychlosti vozidla zpochybnit, a proto dané žalobní námitce nepřisvědčil, jelikož se opět jednalo pouze o hypotetický nedostatek, bez reálného dopadu na projednávanou věc. K související žalobní námitce spočívající v tom, že měření rychlosti mohlo být ovlivněno tzv. „slip effectem“ soud toliko konstatuje, že měřicí vlastnosti použitého rychloměru, který je určen pro měření rychlosti vozidel v běžném dopravním provozu, byly ověřeny Českým metrologickým institutem, sídlem Okružní 31, 638 00 Brno, a tudíž soud nemá pochybnosti o funkčnosti měřícího mechanismu použitého rychloměru a o výsledné naměřené hodnotě. Soud zdůrazňuje, že se opět jedná o generickou námitku hypotetického nedostatku provedeného měření rychlosti a žalobci se nepodařilo mechanismus rychloměru zpochybnit. S ohledem na výše uvedené soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navrhované důkazy znaleckým posudkem, vyšetřovacím pokusem a dokumenty BBC a Daily Mail.
43. Soud taktéž nepřisvědčil žalobní námitce, že měl žalovaný provést srovnání příznivosti právních úprav potenciálně aplikovatelných na případ žalobce s ohledem na nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Není vadou napadeného rozhodnutí, že žalovaný z úřední povinnosti nevtělil do žalobou napadeného rozhodnutí rozbor a komparaci potenciálně si konkurujících aplikovatelných právních úprav. Námitka žalobce je formulována toliko v hypotetické rovině, aniž by žalobce specifikoval, v čem konkrétně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

by pro něj měla být konkurující právní úprava příznivější. Tedy ani sám žalobce netvrdí, že by nová úprava skutečně pro něho výhodnější byla. Ze skutečnosti, že žalovaný se k této věci nijak v rozhodnutí nevyjádřil, je pak možno dovodit, že novou úpravu nepovažuje za výhodnější pro žalobce.

44. K námitce týkající se oprávnění obecní policie provádět předmětné měření rychlosti soud uvádí následující. Dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
45. De ustanovení § 3a odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) obec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy. Dle odstavce 4 citovaného ustanovení pak obec, která obecní policii nezřídila a je smluvní stranou veřejnoprávní smlouvy podle odst. 1, vydá strážníkovi obce druhé smluvní strany této smlouvy písemné zmocnění, kterým prokazuje oprávněnost výkonu pravomoci na jejím území.
46. Zákon svěřuje oprávnění k měření rychlosti především Policii České republiky, avšak současně umožňuje, aby tato činnost byla vykonávána obecní a městskou policií. Obecní policie je orgánem bez samostatné působnosti, jež je svými právními úkony vázána k příslušné obci. Za situace, kdy obce nezřídí obecní policii, mohou na základě uzavření veřejnoprávní smlouvy využít služeb strážníků z okolních obcí. Tak tomu bylo i v právě projednávaném případě. Obec Jeníkov, do které spadá i část obce Oldřichov, kde byla měřena rychlost, uzavřela veřejnoprávní smlouvu s městem Košťany o poskytování strážníků spadajících pod Městskou policii Košťany za konkrétním účelem, přičemž náplní jejich práce je i odhalování přestupků, ukládání pokut v blokovém řízení a zpracování oznámení. Ve správní spise je pak založeno zmocnění vydané starostou obce Jeníkov, které v souladu s § 3a odst. 4 zákona o obecní policii prokazuje oprávněnost výkonu pravomoci konkrétního strážníka městské policie Košťany na území obce Jeníkov. Ve správním spise je rovněž založen přípis Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Teplice, dopravního inspektorátu ze dne 30. 11. 2015, č. j. KRPU-239419-1/ČJ-2015-040906, kterým byla určena místa k měření rychlosti vozidel Městskou policií Košťany ve městě Košťany, Hrob, Lahoš, Mikulov a Jeníkov na rok 2016. Přílohou tohoto přípisu jsou i slovní popis míst měření a mapky. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl měřen v místě, které bylo vymezeno v uvedeném přípisu. Z právě uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že zasahující obecní policisté disponovali oprávněním provádět měření na území části obce Oldřichov (obec Jeníkov) za účelem zajištění bezpečnosti provozu na tamních pozemních komunikacích. Soud tak shledal námitku žalobce zcela nedůvodnou.
47. K poukazu žalobce na otázku, zda byla splněna podmínka součinnosti městské policie a policie při konkrétním měření soud zdůrazňuje, že z platné právní úpravy nevyplývá, že by měření vždy musel být přítomen příslušník Policie České republiky. Součinnost je třeba například spatřovat v koordinaci míst a času měření a sdílení anonymizovaných dat o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dopadech měření na regulaci a kontrolu dopravy. Z platné právní úpravy rovněž nevyplývá, že by městská policie mohla provádět měření výhradně na úseku označeném informativními dopravními značkami „Měření rychlosti“ (č. IP 31a) a „Konec měření rychlosti“ (č. IP 31b). Uvedené námitky jsou dle soudu rovněž zcela nedůvodné.

48. Soud dále nepřisvědčil žalobní námitce, kdy žalobce namítal, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno neurčitě, jelikož v České republice se nacházejí dvě obce s názvem Oldřichov a obě mají budovu s č. p. „X“. Soud konstatuje, že předmětná námitka je absurdní, když z kontextu celého správního spisu je zcela zřejmé, že se jednalo o Oldřichov, který je částí obce Jeníkov v okrese Teplice, když měření rychlosti prováděla Městská policie Košťany, přičemž Košťany jsou sousední obcí obce Jeníkov, povolení strážníkům k měření na daném úseku vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Územní odbor Teplice, a v prvním stupni věc projednával Magistrát města Teplice.
49. Ani fakt, že magistrát ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení je žalobce povinen uhradit na účet správního orgánu, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdil, že by správní orgán odmítl přijmout jeho platbu provedenou jiným než výše uvedeným způsobem. Netvrdil-li žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho magistrát omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34.)
50. Soud neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí postrádal výčet aplikovaných právních ustanovení dle § 68 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce. Výrok obsahuje mj. odkaz na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 18 odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, § 11 odst. 1 písm. b) a § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 214/2016 Sb. Ustanovení § 13 zákona o přestupcích nebylo v daném případě aplikováno a aplikace § 12 odst. 1 zákona o přestupcích týkající se určení druhu a výměry sankce není sice součástí výroku, ale je součástí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 5. V uvedené skutečnosti nespátňuje soud vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
51. Námitkou týkající se otázky použitých právních předpisů a námitkou týkající se prekluze se soud nezabýval, neboť právní zástupce žalobce při jednání soudu tyto námitky výslovně vzal zpět a tedy o tyto námitky zúžil rozsah žaloby.
52. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Většina námitek žalobce je hypotetického charakteru, aniž by žalobce tvrdil a prokázal odlišný skutkový děj od skutkového stavu, tak jak byl zjištěn správními orgány. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivé

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.

53. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. června 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.